

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Neguit, pregària i acció .....

Al meu interlocutor el preocupa un problema de relacions familiars que voldria veure resolt abans de morir. És un cas més entre els molts que es donen diàriament propis d'un clima de relacions tenses i distants que dificulten la pacífica convivència. Posant mans a l'obra, un primer pas que ha fet ha estat demanar a quatre comunitats religioses que, durant un mes i de forma successiva, dediquessin tota una setmana a pregar per aquesta seva intenció. Per la seva part, ell procuraria comportar-se amb una gran moderació i respecte envers les persones implicades. En aquest fet de vida trobem que hi ha tres facetes interdependents: l'existència de situacions similars de desavinèn-

ça familiar o veïnal agreujades per condicionaments externs i problemàtiques personals; l'existència de persones que duen a terme una acció abnegada que va més enllà de les bones intencions i que representa un ajut eficaç; finalment, l'existència de persones que preguen en bé de tots ells. Cada diumenge, de manera especial en el moment de la pregària dels fidels, ressona dins nostre el clam de les mútues necessitats, dels neguits i problemes que més preocupen; al mateix temps, però, urgits per l'amor de Crist, ens sentim cridats a treballar perquè les relacions familiars i veïnals vagin acompanyades per la bona entesa, la cordialitat, la reconciliació, la pau, el goig...

Diumenge XXVI de durant l'any | Cicle B

Lectura del llibre dels Nombres (11,25-29)

En aquells dies, el Senyor baixà en el núvol i parlava amb Moisès. Llavors prengué de l'Esperit que Moisès tenia i el donà als setanta ancians. Quan l'Esperit es posà damunt d'ells entraren en estat d'exaltació profètica i no paraven.

En el campament havien quedat dos homes, Eldad i Medad, inscrits entre els setanta però que no s'havien presentat davant el tabernacle. L'Esperit també es posà damunt d'ells i, allà mateix, al campament, entraren en aquell estat d'exaltació profètica. Un jove anà corrents a fer-ho saber a Moisès. Josuè, fill de Nun, que des de jove era l'ajudant de Moisès, digué: «Moisès, senyor meu, prohibiu-los-ho.» Però Moisès li respongué: «Estàs gelós per mi? Tant de bo que tot el poble del Senyor tingués el do de profecia i que el Senyor els donés a tots el seu Esperit!»

Salm responsorial (Salm 18)

Els preceptes del Senyor omplen el cor de goig.

Lectura de la carta de sant Jaume (5,1-6)

Ara us parlo a vosaltres, els qui sou rics. Ploreu desconsoladament per les desgràcies que us cauran al damunt. Les vostres riqueses s'han podrit, s'han arnat els vostres vestits, s'han rovellat el vostre or i la vostra plata, i el seu rovell serà el vostre acusador i us devorà les carns. Heu amuntegat riqueses precisament aquests dies, que són els darrers. El jornal que heu

escatimat als qui han segat els vostres camps clama contra vosaltres, i el crit dels segadors ha arribat a les orelles del Senyor de l'univers. Heu viscut aquí a la terra una vida de delícies i plaers, us heu engreixat com el bestiar, ara que és el dia de la matança. Heu condemnat el just, l'heu assassinat i ell no s'ha resistit.

Lectura de l'evangeli segons sant Marc (9,38-43.45.47-48)

En aquell temps, Joan digué a Jesús: «Mestre, n'hem vist un que es valia del vostre nom per a treure dimonis i li dèiem que no ho fes més, perquè no és dels qui vénen amb nosaltres.» Jesús respongué: «Deixeu-lo fer. Ningú que en nom meu faci miracles, no podrà després malparlar de mi. Qui no és contra nosaltres, és amb nosaltres. Tothom qui us doni un vas d'aigua pel meu nom, perquè sou de Crist, us dic amb tota veritat que no quedarà sense recompensa.

Però aquell que allunya de mi un d'aquests petits que tenen fe, valdria més que el tiessin al mar amb una mola d'ase lligada al coll. Si la teva mà et fa caure en pecat, talla-te-la. Val més que entris a la vida sense mà, i no que vagis amb totes dues mans a l'infern, al foc que no s'apaga. Si el teu peu et fa caure en pecat, talla-te'l. Val més que entris a la vida sense peu, i no que siguis llençat amb tots dos peus a l'infern. I si el teu ull et fa caure en pecat, treu-te'l. Val més que entris al Regne de Déu amb un sol ull, i no que siguis llençat amb tots dos ulls a l'infern, on el corc no mor mai i el foc no s'apaga.»

Déu, la força i el perdó | Mn. Marc Majà i Guiu

Fa uns quinze dies que hem reprès el curs escolar. Si observem els infants a l'hora d'esbarjo, ens adonem d'una conducta molt típica: quan un nen o nena vol mostrar-se superior als altres, la majoria de vegades ho fa a través de la força (criant més que els altres, buscant més seguidors que els altres o, fins i tot, esbatussant-se contra els altres). Aquest fenomen, que vincula les ànsies de superioritat amb l'ús de la pròpia força, es reproduïx també en altres relacions: entre animals que lluiten per marcar el propi territori, entre persones adultes dins una mateixa família, en una empresa o en l'àmbit polític, per exemple. Tot això mostra un fet que, en major o menor grau, ens retrata a tots: quan jo em sento amenaçat, la reacció reflexa que neix dins meu és la de lluitar contra aquesta amenaça a fi de destruir-la. En el fons, aquesta reacció

brolla de l'instint animal de supervivència; un instint que té una explicació ben raonable: com que som limitats (i, per tant, fràgils i vulnerables) tenim por i, per tant, sentim la necessitat de destruir allò que ens supera i que ens pot fer mal. Quina és la manera d'actuar de Déu? Ben diferent de la nostra. Déu no necessita mostrar la seva força destruint l'altre, sinó que, al contrari, ho fa tot perdonant. I això és així, senzillament, perquè ell és amor, i aquesta és la seva força més gran. És el que escoltem a l'inici de la missa d'avui: «Oh Déu, mai no manifesteu tant la vostra omnipotència com quan perdoneu i us compadiu.» Quina confessió de fe més gran i més profunda! Fem-la nostra, visquem d'aquest Déu-amor que tot ho pot, acollim el seu perdó i, guarits per ell i alliberats de tota por, mirem els altres com a germans.

Davant la canonització de la beata Carme Sallés i Barangueras | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

La nostra diòcesi de Vic torna a rebre la benedicció de Déu amb la canonització d'una filla seva, la beata Carme Sallés i Barangueras. Serà el pròxim dia 21 d'octubre quan el papa Benet XVI la canonitzarà. El seu nom restarà inscrit entre els sants de l'Església i s'afegirà al dels nostres sants diocesans: Bernat Calbó, Miquel dels Sants, Antoni Maria Claret, Joaquina de Vedruna, Pere Almató, Francesc Coll.

Carme Sallés i Barangueras va néixer a Vic el 9 d'abril de 1848 i fou batejada a la nostra catedral dos dies després. Els seus pares són Josep Sallés i Vall, fill de Sallent, i Francesca Barangueras i de Planell, filla de Manresa. En 1858 la família, per motius de treball, es va traslladar a Manresa. La Carme estudià a «l'Ensenyança» de les religioses de Lestonnac. L'ambient familiar en què creixia juntament amb els seus pares i nou germans era de fe i de pregària, de treball i caritat, d'esforç i confiança en Déu.

En la seva infància i joventut veiem les visites i estima a les Caputxines i a l'Hospital de Sant Andreu de Manresa. Sent la vocació a caputxina, però els pares s'hi oposen. És promesa en matrimoni a un jove de bona família, però ella té en el seu cor el desig de lliurar-se del tot al Senyor. Fa exercicis espirituals per fer un discerniment i després entra de postulant a les Adoratrices de Barcelona, que es dediquen a ajudar noies que han caigut en la prostitució. Hi està divuit mesos. Deixa aquesta comunitat i resta a

Barcelona fent discerniment. Per mitjà d'un sacerdot es posa en contacte amb sant Francesc Coll i entra en la comunitat de religioses fundades per ell, fa el postulantat i noviciat a Vic i és professa durant vint-i-dos anys en diferents comunitats a Catalunya.

El seu concepte de l'educació de les noies xoca amb les superiores. Ella cerca la voluntat de Déu i demana sortir de la congregació. De fet, ho fa juntament amb set germanes més i obre una escola per a noies a Barcelona. La persecució jurídica augmenta, però ella ho té clar: «La defensa de l'innocent és de dret natural i Déu la beneeix.» Ha de marxar a Madrid amb sols tres companyes d'aventura.

La providència de Déu la porta a Burgos, on funda una nova comunitat de religioses dedicades a l'educació de les noies, les Concepcionistes Misioneres de l'Ensenyament, amb un carisma: posar l'amor a la Immaculada en els seus mètodes pedagògics, i un hàbit nou: vel i escapulari blaus. La seva pedagogia: «Cal estimar les noies per a aconseguir el seu amor i portar-les a Déu, en qui hi ha el veritable amor. La sola instrucció no és suficient; cal entrar en el món de la pietat, cal entrar en l'ànima de les noies, per tal que estiguin unides a Crist.» Deia ben clar: «Aquella que més unida estigui a Crist, serà la que més fruit aconseguirà en el camp de l'ensenyament.»

Després de la lluita pròpia de les coses de Déu i de la dedicació a les noves fundacions i a la formació de les novícies, morí el 25 de juliol de 1911 a Madrid.

Agenda litúrgica de la setmana .....

30 ■ Diumenge XXVI de durant

l'any / Cicle B. Sant Jeroni, prevere i doctor (ss. IV-V). Santa Sofia (s. II).
Lectures: Nombres 11,25-29 / Salm 18 / Jaume 5,1-6 / Marc 9,38-43.45.47-48

Litúrgia de les hores: Setmana II

1 □ Dilluns. Santa Teresa de l'Infant Jesús verge (†1897). Sant Remigi, bisbe (†530).

Lectures: Job 1,6-22 / Salm 16 / Lluc 9,46-50

2 □ Dimarts. Els sants Àngels de la

Guarda. Sant Llogari, màrtir (†678).

Lectures: Job 3,1-3.11-17.20-23 / Salm 87 / Mateu 18,1-5.10.

3 ■ Dimecres. Sant Francesc de Borja, prevere (1510-1572). Sant Candi, màrtir (†320).

Lectures: Job 9,1-12.14-16 / Salm 87 / Lluc 9,57-62

4 □ Dijous. Sant Francesc d'Assís, de l'orde dels frares menors (†1226).

Lectures: Job 19,21-27 / Salm 26 / Lluc 10,1-12

5 ■ Divendres. Tépores d'acció

de gràcies i de petició.

Lectures: Deuteronomi 8,7-18 / Salm 1Cròniques 29,10.11abc.11d-12abcd. / 2Corintis 5,17-21 / Mateu 7,7-11

6 ■ Dissabte. Sant Bru, fundador dels Cartoixans (†1101).

Lectures: Tobies 42,1-3.5-6.12-16 / Salm 118 / Lluc 10,17-24

7 ■ Diumenge XXVII de durant l'any / Cicle B. La Mare de Déu del Roser.

Lectures: Gènesi 2,18-24 / Salm 127 / Hebreus 2,9-11 / Marc 10,2-16

La Bíblia, punt d'encaix entre biografiat i biògraf .....

Publicacions de l'Abadia de Montserrat acaba de reeditar «Dom Bonaventura Ubach. L'home, el monjo, el biblista» (16x22, 248 pp.), del qual és autor el pare Romuald Díaz. Ambdós foren monjos benedictins i biblistes. La present edició ha estat revisada pel pare Josep Massot i Muntaner, ahora autor del pròleg. En reproduïm els fragments que podeu llegir a continuació i que haurien de servir d'estímul per a prosseguir amb la lectura del llibre.

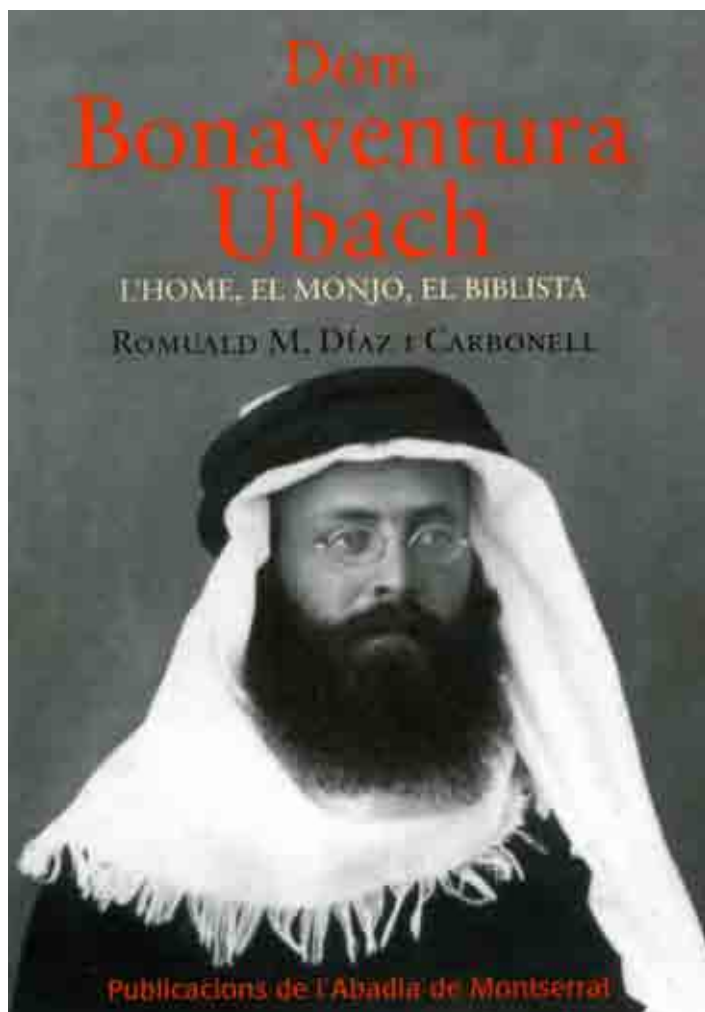
El pare Romuald M. Díaz i Carbonell (Igalada, 1914 – Montserrat, 2008), monjo de Montserrat des de 1933, es dedicà durant tota la vida a l'estudi i a l'ensenyament de la Bíblia i al llarg dels anys va tenir una intensa activitat com a publicista, en la qual destaquen especialment les biografies que dedicà a l'abat Antoni M. Marcet, al pare Bonaventura Ubach, a mossèn Pere Tarrés, a mossèn Pere Pous i Sola i al fejocista Francesc de P. Castelló i Aleu. Es tracta d'unes obres escrites amb coneixement de causa, amb entusiasme i sempre amb un cert to apologètic, essent que l'autor s'identificava del tot amb els seus biografiats i lògicament en remarcava sempre els aspectes positius.

Sens dubte la més important d'aquestes biografies és la del pare Bonaventura Ubach que avui reeditem. Premi de Biografia Catalana Aedos, va ésser redactada just després de la mort del biografiat (febrer de 1960) i va aparèixer a la «Biblioteca Biogràfica Catalana» de l'Editorial Aedos en 1962. No es tractava, però, d'un resum apressat, com el que el mateix autor havia dedicat a l'abat Marcet, sinó d'un treball seriós, fruit d'una recerca tenaç, afavorida pel coneixement personal que el pare Díaz tenia del pare Ubach i per la meticulositat amb què el pare Ubach mateix havia classificat l'immens arxiu que va anar formant al llarg del temps, ple de documentació, de notes personals, de correspondència i de comentaris publicats sobre els seus viatges i sobre la *Bíblia de Montserrat*, l'empresa a la qual dedicà tota una llarga vida.

De tota manera, el pare Romuald no ho tenia fàcil. Les seves conclusions —basades sempre en fonts objectives i escrites amb una simpatia no gens dissimu-

lada envers el pare Ubach i envers Montserrat— havien de passar tres censure abans de poder arribar a la llum pública. En aquell moment, el dret canònic establia que els llibres escrits per sacerdots havien de passar la censura eclesiàstica del bisbat corresponent, i al mateix temps els religiosos havien d'obtenir també l'autorització dels seus superiors. D'altra banda, el règim del general Franco havia instituït de bon començament una censura fèrria, que no apareixia enlloc però que obligava els editors a obtenir prèviament l'aprovació de qualsevol llibre. Aquesta censura civil era especialment dura respecte als llibres en català i sobre temes catalans, tot i que a poc a poc s'havia anat assuaujant i depenia molt dels censors de torn, que actuaven amb una arbitrarietat no sempre previsible ni comprensible. Per tot això, el pare Romuald havia d'anar molt alerta a l'hora d'explicar segons quines coses. Ell mateix em va confessar que, per estalviar-se problemes amb la censura eclesiàstica de Barcelona —diòcesi a la qual aleshores pertanyia el monestir de Montserrat—, va signar la introducció del seu llibre al «monestir-sanctuari de Santa Maria del Miracle», casa dependent de Montserrat prop de Solsona, i d'aquesta manera va aconseguir sense problemes el *nihil obstat* del Dr. Salvador Saladrigues, llicenciat en Sagrada Escripura, i l'*imprimatur* del bisbe de Solsona, Vicent Enrique i Tarancón, per als quals no tenien cap importància els gravíssims problemes de censura que el pare Ubach havia patit amb motiu del seu *Gènesi* a la diòcesi de Barcelona —provocats pel mateix censor que havia fet la vida impossible a mossèn Clascar—, que es repetiren mes endavant en altres casos. Pel que fa a Montserrat, el censor en fou el pare Maur M. Boix i Selva —esmentat amb elogi al capítol final del llibre— i hi dóna l'*imprimatur* el nou abat coadjutor Gabriel M. Brasó, sense que ens consti que hi hagués cap dificultat. No conec l'expedient de la censura civil —conservat sens dubte a l'arxiu de l'administració d'Alcalá de Henares—, però no recordo que el pare Romuald em parlés mai de problemes per aquest cantó. En tot cas, els problemes van venir abans, tant quan havia d'explicar els orígens de la *Bíblia de Montserrat* i insinuar les discrepàncies entre el pare Ubach i el caputxí pare Miquel d'Esplugues, que dugueren a convertir en dos projectes diferents el que inicialment patrocinava Francesc Cambó i inspirava el pare Ubach, com quan havia de parlar —gairebé sense

dir-ho— de la impossibilitat de continuar la *Bíblia* després de la guerra civil, a causa de la prohibició absoluta d'usar el català fora de l'àmbit familiar, o de la necessitat de traduir a l'espanyol la *Bíblia de Montserrat*, una iniciativa que ja venia de lluny i que hauria apaivagat una mica les acusacions privades i públiques que els monjos de Montserrat feien una Bíblia «separatista»...

Per a la seva biografia, el pare Romuald no va poder fer servir encara el ric arxiu de l'abat Aureli M. Escarré, en el qual hi ha una extensa informació sobre la represa de la *Bíblia de Montserrat* en la postguerra i sobre els darrers anys d'estada del pare Ubach a Israel i sobre el tancament de la casa que Montserrat tenia a Jerusalem, que algun dia caldrà estudiar a fons.

En tot cas, *Dom Bonaventura Ubach. L'home, el monjo, el biblista* ha esdevingut una obra clàssica i —com ja he assenyalat— ha estat la font principal en la qual han begut tots els qui s'han interessat pel

pare Ubach. A l'hora de reeditar-la, doncs, m'ha semblat que no era oportú de refer-la, sinó que convenia més mantenir-hi l'estil de l'autor i limitar-se a un mínim d'adaptació: revisió ortogràfica i en casos molt concrets petites modificacions de tipus lingüístic o estilístic, dels topònims —llevat d'alguns casos justificats— segons la forma donada per la *Gran enciclopèdia catalana* i revisió dels cognoms esmentats, en algun cas completats amb el nom corresponent a l'índex onomàstic final. Essent que han passat una cinquantena d'anys d'ençà de l'aparició de la primera edició, convenia també fer-hi una actualització mínima, que s'ha limitat a algun petit canvi redaccional quan parlava de personatges vius i actius en aquell moment, i a algun complement indispensable de la informació donada pel pare Romuald, que ha estat afegit entre claudàtors, tant al text com a les notes, que ara donem a peu de pàgina i no al final del llibre. A fi de facilitar i agilitar la lectura, he introduït dins el text els subtítols que en la primera edició constaven només a l'índex final, i si s'esqueia n'hi he afegit algun de nou, que el pare Romuald es devia descuidar al seu moment.

Voldria aprofitar aquest pròleg per a donar encara algunes pistes a les persones que s'interessen per la vida i l'obra del pare Ubach, un personatge que en lloc d'esvaïr-se amb el temps, com és habitual, ha anat adquirint aquests darrers anys una popularitat que mai ningú no hauria sospitat. Hi ha ajudat molt l'interès que darrerament susciten els viatges a l'Orient, tema en el qual Ubach és pioner: el seu volum *El Sinaí* va tenir dues edicions facsímils el 2011 i el 2012.[...].

Ha contribuït decisivament a aquesta popularitat del pare Ubach l'aparició de la novel·la històrica de Martí Gironell, *L'arqueòleg. De Montserrat a Terra Santa seguint un somni* (Barcelona 2010), que ha tingut un gran èxit i ha estat traduïda a l'espanyol. Com és habitual en aquest gènere, no cal buscar-hi l'exactitud de les dades ni estranyar-se de l'exuberància de la imaginació, però és evident que ha fet arribar el coneixement del pare Ubach a un públic que mai no s'hauria acostat a les obres de tipus menys divulgatiu i més científic.

422 fulls! 3.248 pàgines! | Josep Casals.....

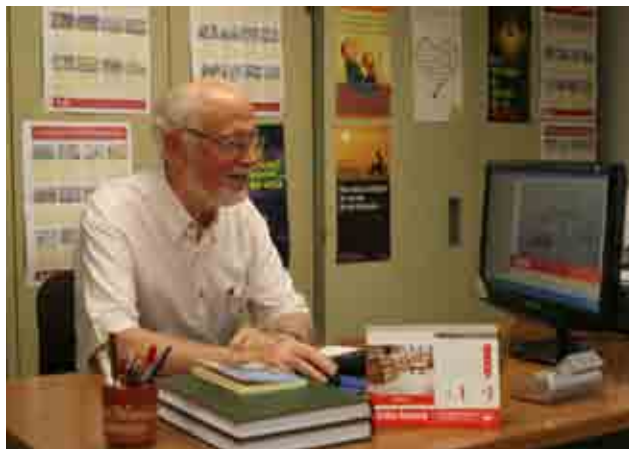
Aquestes xifres són el còmput final de vuits anys de dedicació al Full, que queda molt lluny del rànquing assolit pel meu antecessor, Mn. Pere Casas, que en fou director durant vint-i-vuit anys! Durant aquests anys he compartit la feina amb els successius codirectors solsonins —Benigne Rafart, Josep Àngel Colomé i Júlia Ayala— i amb un seguit de col·laboradors que n'alleugerien el pes i n'afavorien el contingut. Un cop arribada l'hora del relleu, he cregut oportú de copiar, gairebé íntegra, la salutació publicada el primer diumenge de setembre del 2004, que duia per títol *Continuem!, mentre Déu vulgui*.

Deia a continuació: «Sí, mentre Déu vulgui i les forces aguantin. És la meva data de caducitat en aquesta feina que m'ha estat encomanada i que es veurà fortament condicionada per l'edat (dintre poc, em cauran al damunt els 68 anys), per la formació (he estat un simple afeccionat a redactar notes escadusseres) i per la

dedicació (ho he de compaginar amb altres activitats parroquials i diocesanes). Permeteu-me, doncs, que comenci demanant als esforçats col·laboradors i als benvolguts lectors que cadascú continuï en la seva respectiva tasca: els uns, en la d'escriure i, els altres, en la de mantenir la seva adhesió. Per part meva hi posaré tot l'esforç i bona voluntat possibles, però caldran altres requisits perquè arribi a les vostres mans un FULL agradable i útil. Igualment, procuraré no perdre mai de vista l'objectiu que proposa el senyor bisbe i per al qual demano el vostre suport i col·laboració: "Espero que, amb l'ajuda del Senyor, us esforçareu a anunciar l'Evangelí i a fer present Crist Pastor i Mestre del Poble de Déu en la nostra societat a través d'aquest mitjà de comunicació tan arrelat en la nostra diòcesi i font de formació cristiana per a moltes famílies."»

Deixo a les vostres mans l'avaluació d'aquesta etapa que ha durat vuit anys. El que sí que puc dir-vos és que, juntament amb els col·laboradors més propers, s'ha treballat per una línia de Full respectuosa amb tothom, de tarannà dialogant, al servei de l'Església diocesana. Al meu successor li queda molta feina per fer, ja que, a més d'assegurar la continuïtat, li tocarà d'afrontar alguns dels reptes esbossats en diferents ocasions: nova maquetació, presència en el món digital, captació de nous lectors...

Per a tots, col·laboradors i lectors, el meu sincer agraïment i el meu cordial record en la pregària.

Breus.....

» **L'Assemblea Diocesana de la Renovació Carismàtica** tindrà lloc a Vic el pròxim diumenge, dia 7 d'octubre. Començarà a dos quarts de deu del matí. Hi serà present el bisbe Romà. Amb possibilitat de quedar-se a dinar. Per a més informació: Maria Dolors, tel. 938863313 i Angelina, tel. 938895621.

» **Les intencions** que el Sant Pare ha encomanat a l'Apostolat de l'Oració per al pròxim mes d'octubre són les següents: *General*: Pel desenvolupament i progrés de la Nova Evangelització en els països d'antiga cristiandat. *Missionera*. Perquè la celebració de la Jornada Missionera Mundial (DOMUND) sigui ocasió d'un renovat afany missioner.

» **La parròquia de Santa Maria de Ripoll** ha subscrit un acord amb l'ajuntament de la comtal vila per a un projecte d'intervenció a l'església de Sant Pere, referent a les obres de rehabilitació del temple, en desús des de molt temps. El conveni durarà cinc anys i preveu una intervenció arquitectònica basada en l'interès cultural, patrimonial i històric que ostenta la vella església.

» **A la parròquia de Vallfogona del Ripollès** es va dur a terme la benedicció d'una nova campana a l'ermita de Santa Magdalena de Cambrils, amb una celebració de la Paraula. Mes endavant continuaran les obres amb vista a una completa rehabilitació, comptant amb la col·laboració dels fidels.

Mort del Dr. Ramon Pou i Rius, teòleg i canonge .....

El dia 13 de setembre es va celebrar a Vic la missa exequial en sufragi del Dr. Ramon Pou i Rius, teòleg i canonge de la catedral vigatana. En començar l'acte, Mn. Joan Mir, canceller-secretari del bisbat, llegí el següent text:

«El Dr. Ramon Pou va néixer a la ciutat de Vic el dia 20 de març de 1928. Fou ordenat prevere el 8 de desembre de 1954. Exercí durant un any el ministeri sacerdotal com a vicari a la parròquia de Santa Maria de Sallent. En 1958 anà a estudiar teologia a la Universitat de Munic, completant i ampliant així els estudis que havia fet a la Universitat Pontifícia de Comillas i a la Universitat Gregoriana de Roma. En 1960 va ser nomenat consiliari diocesà de les noies d'Acció Catòlica. En 1962 fou nomenat censor d'ofici del bisbat, càrrec que ha exercit durant molts anys.

En 1963 va iniciar la seva tasca de professor de teologia i de litúrgia al Seminari de Vic. Després fou professor a la Facultat de Teologia de Sant Pacià de Barcelona i a la Facultat de Teologia de Catalunya, en la qual exercí la docència fins que es jubilà (1998). En 1984 va ser nomenat responsable de la Comissió Diocesana de Sagrada Litúrgia, càrrec que també exercí durant força anys. Des de 1998 ha estat canonge de la catedral de Vic i des del 2000 era membre de la Junta de Govern del Museu Episcopal de Vic en representació del capítol

canonical. Actualment estava jubilat i residia a la Casa Sacerdotal de Vic.

Va morir el dia 11 de setembre, al vespre, a l'Hospital General de Vic, a l'edat de vuitanta-quatre anys.

Segurament que avui és un dia molt escaient per a recordar que el Dr. Ramon Pou, juntament amb el seu íntim i inseparable amic Mn. Ramon Sala, també natural de Vic, van ser els qui, per indicació del bisbe Dr. Ramon Masnou, i acompanyats sempre pel vicari episcopal de l'època, Dr. Felip Font, dugueren a terme una gran tasca de divulgació del Concili Vaticà II, recorrent molts pobles i ciutats del bisbat. Són ells qui ens van ensenyar a aplicar la reforma litúrgica. Aquests dos professors amics, amb les seves conferències i amb la seva docència a l'Escola de Teologia de Vic, van saber desvetllar en els preveres, religiosos i laics de la nostra generació l'interès pel Concili i aconseguiren de fer-nos-el estimar i fins apassionar-nos per aquells nous horitzons que ens proposava l'assemblea eclesial ecumènica.»

Fins aquí el text que es va llegir. Per absència forçada del bisbe de la diòcesi, presidí la celebració de les exèquies Mons. Jaume Traserra, bisbe emèrit de Solsona i amic del difunt des de la seva època d'estudiant, acompanyat de l'arquebisbe-bisbe d'Urgell, d'una quarantena de preveres i de nombrosos fidels. Que el Dr. Pou pugui ara contemplar, en visió eterna, allò que durant tants anys va ensenyar.

14 d'octubre: Jornada Diocesana | Dia de la Catedral .....

És una Jornada en la qual coincideixen ambdues celebracions i a la qual tots som convocats. L'acte principal serà l'eucaristia, presidida pel bisbe Romà, a dos quarts de sis de la tarda. A més a més, a partir de les onze del matí, al Seminari Diocesà, tindrà lloc una trobada oberta a tothom que vulgui participar-hi amb possibilitat de quedar-se a dinar (import: 10 euros, amb descompte per als infants). Per a més informació i per a inscriure's: tel. 902 702 032.

Els dos temes centrals d'aquesta Jornada seran la posada en marxa del curs pastoral 2012-2013, a l'entorn de l'Eucaristia, i l'inici de l'Any de la Fe.

La imatge del santcrist de Santa Maria de Lluçà, una pintura romànica del segle XII, i la frase «Sigueu el que sou: Cos de Crist!» ens acompanyaran al llarg del nou curs pastoral.

Societats agraïdes | Vicenç Devesa i Montserrat .....

La difícil situació actual del nostre país, i de tot el món, ha posat de manifest molts d'aquells aspectes que flaquegen, que van més enllà d'una simple crisi econòmica i que evidencien també una crisi de valors, tal com recorda la Carta de Jaume: «Les vostres riqueses s'han podrit, s'han arnat els vostres vestits, s'han rovellat el vostre or i la vostra plata» (Jm 5,1).

El materialisme, el consum desbocat i la recerca del màxim benefici individual de forma immediata, sovint han arraconat en les nostres consciències l'humanisme i la lluita per la justícia. La misèria creixent de grans masses de la població, mentre una minoria augmenta les seves fortunes en la sacsejada econòmica actual, ens evidencia que hem viscut en societats malaltes, molt allunyades també dels valors evangèlics.

Una bona medecina per a aquestes societats malaltes que ens porten a l'enfonsament de valors bàsics seria la de recuperar l'agraïment per tot allò que tenim. Tenir totes les comoditats i buscar en el consum constant la felicitat ens ha dut a no ser capaços de donar les gràcies per tot allò que hem rebut de la nostra família, de la nostra societat, de Déu.

Una bona pràctica pot ser cada dia donar gràcies pel món, per la vida i pels dons que hem rebut

com a persones. No ens convé oblidar tots aquells que ens han ajudat a créixer, ens han educat, dins o fora de la família. Constatar que en molts moments en la nostra societat arraconem aquells de qui ja no podem treure res, en el sentit econòmic, ja sigui per edat o per altres circumstàncies, és un símptoma clar d'aquestes societats malaltes que esmentàvem més amunt.

Una societat agraïda ha de tenir una cura especial envers aquelles persones que estan en la vellesa, que han donat tot el seu esforç pel benestar dels qui venim al darrere. De la mateixa manera, una societat agraïda ha d'estar especialment pendent d'aquells que queden al marge de la prosperitat i que no tenen garantides les possibilitats mínimes de desenvolupament personal. En aquest sentit, seria un bon indicador veure com s'afronten aquests temes des del punt de vista personal, familiar o social.

Ben segur que una societat agraïda, sana i que apliqués els valors evangèlics no es podria permetre una reducció en l'atenció a les persones grans o als més desfavorits. Tant de bo que tinguéssim present aquest fet en els presents moments d'incertesa, però també d'esperança, en el nostre país i en tot el món!

Llibres | *Donar solidesa a la fe. Els set pilars de la fe cristiana*, de Josep Codina i Farrés .....

Editat per Claret (col·lecció A cel obert, núm. 15, 62 pp.). En la presentació, el mateix autor explica que «aquesta publicació és un complement al llibre *Donar vida a la fe* on, en 40 temes, volíem acompanyar el lector per un recorregut dels continguts de la fe. Ara, amb aquest llibre molt més curt, voldríem reflexionar sobre les *estructures indispensables per a donar solidesa a la fe cristiana*. Ho hem construït tot a l'entorn de set pilars». Aquests set pilars són: Jo; La meva vida; Déu; Jesús salva l'home; Connectats amb el més enllà; Els quatre eixos de la vida cristiana; La vida eterna. «Pensem —continua dient l'autor— que pot ser un bon instrument de treball per als grups que vulguin aprofundir la fe. És un llibre senzill i dens alhora, que ajudarà a clarificar i estructurar els continguts essencial de la fe cristiana.»

full diocesà | Solsona i Vic .....

DIRECTORS:
VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-communicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.
REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60